

Ιερισσού Θεόκλητος: Για τους Χριστιανούς η ζωή δεν στοχεύει στην κοσμική ευτυχία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Την Κυριακή 9 Νοεμβρίου 2025, Ζ΄ Λουκά (Λουκ. η΄41-56), ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ. Θεόκλητος, ακολουθούμενος από τον Παν. Αρχιμ. π. Νικόδημο Κωτινούδη, επεσκέφθη την Ενορία Ζωοδόχου Πηγής (Αγίου Δημητρίου) Νέων Καλλινδοίων (πρώην Καλαμωτού), στην οποία εφημερεύει ο εκλεκτός Παν. Αρχιμ. π. Κύριλλος Τσερεβελάκης, πνευματικός άνθρωπος και λίαν δραστήριος, ο οποίος ομολογουμένως αναμορφώνει ημέρα με την ημέρα και το λατρευτικό και το πνευματικό υπόβαθρο της

Ενορίας.

Ο Λαός του Θεού προσήλθε στην Ευχαριστιακή Σύναξη για να μετάσχει στο Ποτήριο της Ζωής και για να επικοινωνήσει με τον Επίσκοπό του, με επικεφαλής τον τοπικό Πρόεδρο κ. Ιωάννη Αποστολίδη.

Ο Σεβασμιώτατος στο κήρυγμά του συνεδύασε την Ευαγγελική Περικοπή με τον τιμώμενο σήμερα λαοφιλή Άγιο Νεκτάριο, Επίσκοπο Πενταπόλεως της Αιγύπτου. Αρχικώς παρουσίασε με γλαφυρά λόγια και ποιητικό τον τρόπο την εικόνα της γλυκιάς θυγατέρας του Ιαείρου που 12ετής ούσα σιγοπέθαινε σφιχταγκαλιασμένη με τον πόνο. Και μες το σκοτάδι της απελπισιάς κι ενώ οι πάντες την έκλαιγαν και χτυπούσαν τα στήθη μπροστά από το παιδικό λίκνο, σαν φεγγοβολή άστραψε κι άναψε το καντηλέρι της ελπίδας, η θωριά του Θεανθρώπου Κυρίου μας, που σαν ήλιος σκούπισε τα δάκρυα και χάρισε χαμόγελα στο μικρό κορίτσι και την οικογένειά του. Μ' άλλα λόγια, ακούμπησε ο Κύριος τον σταυρό του παιδιού πάνω στον δικό Του κι ο πόνος γίνηκε Ανάσταση και αγέραστη άνοιξη κι ο πατρικός κι ο μητρικός κλαυθμός αίσιες φωνές και χέρια ενωμένα για να ευχαριστήσουν τον Σωτήρα! Όταν ο πόνος, σταυραναστάσιμα, βέβαια, μεταβάλλεται σε χαρά παρηγορήτρα...

Στο σημείο αυτό ο ομιλητής έστρεψε τον λόγο στη βιοτή του Αγίου Νεκταρίου, Επισκόπου Πενταπόλεως της Αιγύπτου, του οποίου την κοίμηση τίμησε η Εκκλησία μας. Μικρό παιδί γεννήθηκε στη Σηλυβρία, γνώρισε φτώχεια, πόνο και θλίψεις, μετέβη στην Αίγυπτο και μάλιστα στην Αλεξάνδρεια, δίπλα στον Πατριάρχη Αλεξανδρείας Σωφρόνιο, σπούδασε Θεολογία στην Αθήνα και αναδείχθηκε επάξια Επίσκοπος Πενταπόλεως. Κι όμως η συκοφαντία, η κακία των ανθρώπων και συναδέλφων του, ο άκρατος εγωϊσμός τους τον γέμισε πόνο, θλίψη και δάκρυα και κατηγορούμενος αδίκως εκδιώκεται από το Πατριαρχείο και την αγαπητή του Αίγυπτο και μεταβαίνει στην γνωστή του Αθήνα. Εργάζεται σκληρά, γίνεται Διευθυντής της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής, γράφει συγγράμματα, ζει ασκητική ζωή, χτίζει με κόπους και πόνους πνευματικά παιδιά και πάλι η συκοφαντία και οι θλίψεις τον ακολουθούν ως σκιά του. Αποκούμπι και απάνεμο λιμάνι η Ιερά Μονή Αγίας Τριάδος Αιγίνης, όπου με τα πνευματικά του παιδιά ποτίζει καρδιές και συνειδήσεις και ψυχές και γίνεται μέγας και τρανός! Μα κι εδώ ο κατατρεγμός, η συκοφαντία και οι θλίψεις τον ακολουθούν. Και στο τέλος οσιακά, αφήνει την τελευταία πνοή στο Αρεταίειο Νοσοκομείο των Αθηνών...Καταξίωση και αγιοζωή, συνοδευμένη με δάκρυα, με πόνους, με θλίψεις...

Και κατέληξε ο Σεβασμιώτατος: «Και η Ευαγγελική περικοπή και η αγιοζωή του Μεγάλου Επισκόπου Πενταπόλεως Νεκταρίου μας διδάσκουν ότι χωρίς πόνους και θλίψεις και δοκιμασίες και δάκρυα δεν ανεβαίνει κανείς στον Ουρανό! Κάθε άνθρωπος που ζει πάνω σ' αυτήν τη γη και μάλιστα αυτός που πασχίζει να βιώσει

το χαρισματικό κλίμα της Ορθόδοξης πνευματικότητας, δεν μπορεί να μη γευτεί το μυστήριο των εμποδίων και των πειρασμών, όπως αυτό αποκαλύπτεται, σε όλη την υπαρξιακή του έννοια και τραγικότητα, στον πόνο και με τον πόνο. Αυτός είναι ο πόνος, ο αδυσώπητος, ο καθολικός και πανανθρώπινος τυφλός δυνάστης, που σε κανέναν δεν χαρίζεται και δεν κάνει διακρίσεις. Ο πόνος και οι δοκιμασίες που θα οδηγήσουν τον Ιερό Χρυσόστομο να πει: "Δεν είναι δυνατόν κάποιος, ενώ είναι άνθρωπος και ζει στην πρόσκαιρη αυτή ζωή, να μην γεύεται τη λύπη. Αλλά αν όχι σήμερα, τότε αύριο και αν όχι αύριο, μετά από λίγο φθάνει η λύπη. Γιατί όπως ακριβώς δεν μπορεί κανείς ενώ πλέει στο πέλαγος να μην βρίσκεται σε αγωνία, και μάλιστα σε απέραντο πέλαγος, έτσι ούτε κι αυτός που ζει σ' αυτήν εδώ την ζωή, δεν είναι δυνατόν να μη γευτεί τις θλίψεις." Για τους Χριστιανούς η ζωή δεν σημαίνει και δεν στοχεύει στην κοσμική ευτυχία. Άλλωστε στην Αγία Γραφή η λέξις ευτυχία δεν υπάρχει! Αντίθετα ο πολύαθλος Ιώβ θα μας πει : " Τόπος δοκιμασιών και θλίψεων δεν είναι η ζωή του ανθρώπου εδώ στην γη;" (Ιώβ ζ' 1). Μα κάθε φιλόθεος είναι και φιλόπονος και με την υπομονή του μεταποιεί τις θλίψεις σε δρόμους ευθείς και εύκολους, που τον οδηγούν χωρίς πλάνη προς το βραβείο της άνω κλήσεως και τον βοηθούν να πραγματοποιήσει με την πραγματική ευσέβεια τον δρόμο του Θεού. Ο Ιάειρος είδε τον πόνο του να γίνεται ανάσταση και ο Άγιος Νεκτάριος τις θλίψεις, τις συκοφαντίες και τις στενοχώριες τις μετέτρεψε με τη χάρη του Θεού σε αγιοζωή και ανάσταση. Και τούτο γιατί οι Άγιοι φέρουν αγόγγυστα τον πόνο και την συκοφαντία και μετέχουν με χαρά στις λύπες και τις αλγηδόνες, μα ο Θεός το δηλητήριο το μετατρέπει σε νέκταρ Ζωής!».

